

Søndagsbrunsten

Straks jeg slog øjnene op havde jeg kun ét i hovedet. Ikke så meget at raffe om. Jeg havde drukket et par dage og tømmermændene manifesterede sig som liderlighed. En altdominerende liderlighed, der krævede forløsning.

Jeg vidste, hvad der skulle gøres. Jeg havde før vågnet en søndag med voldsom trang til en dame, og derfor havde jeg en klar idé om, hvordan jeg kunne gå frem. Det var uden betydning, hvilken form for dame jeg fik fat i, men en luder kunne ikke rigtig bruges. En luder var ikke én, man kunne ligge med i en seng i timevis, og min liderlighed krævede timer, og i øvrigt brød jeg mig ikke om ludere. Det skulle heller ikke være nødvendigt.

Der lå mange sumpede værtshuse i mit kvarter. Værtshuse, der slog dørene op tidligt for at betjene de rigtigt fordrukne, og på sådan en søndag var der rige muligheder. Søndag formiddag virker måske ikke umiddelbart som et tidspunkt, hvor der kan støves noget op, men det er det altså. Det er netop så langt henne i weekenden, at de hårde drukmåse er passende gennemkøgte, og i mit kvarter er der pænt med forsumpede damer. Det var ihvertfald lykkedes flere gange før at samle en gammel brandert op tæt på mit hjem.

Jeg lavede kaffe og gjorde morgentoilette, stadig med den uhæmmede liderlighed trykkende i kroppen. Jeg fandt pænt tøj frem og sikrede mig, at jeg så gennemført nobel ud. Det er en vigtig biting, for damer, der har siddet i cigarettåger mellem mere eller mindre jammerlige mænd en hel nat, vil uvægerligt blive lune i skuret ved synet af en soigneret mand. Det handler simpelthen om at regne den ud.

Normalt ville jeg aldrig gå efter damer, der er delvis i opløsning af druk, men denne særlige tømmermandsliderlighed, denne trang til bare at høvle løs igen og igen, var ekstraordinær. Den meldte sig ikke særlig ofte, heldigvis, men der var ikke rigtig noget at stille op, når det skete. Jeg drak kaffe og tænkte på, at tiden snart var inde. Omkring klokken 11 var et passende tidspunkt at gå i gang, og mit indre skreg efter en dame.

Vejret var tungt, da jeg kom ud af min gadedør og begyndte at gå. Det regnede ikke, og der var heller ikke umiddelbart udsigt til, at det ville ske, men skylaget virkede uigennemtrængeligt, og der var ihvertfald heller ikke solskin på vej. Det var en rigtig grå og stille søndag formiddag, og jeg kunne høre mine pæne, sorte sko knirke mod fortorvet, mens jeg gik mod det første værtshus. Planen var at tjekke de forskellige steder ud, at sondere terrænet rundt omkring på kvarterets åbne udskænkingssteder, inden jeg eventuelt satte mig ind. Men det første sted var bestemt ikke til noget. Café Bunden var simpelthen helt tom bortset fra en bartender, der så ud til helst at være fri for kunder under alle omstændigheder.

Den Åbne Hane var lukket, der var træplader for vinduerne og en seddel på døren om, at stedet snart åbnede igen, hvilket dog ikke så nært forestående ud. Jeg havde tidligere haft held med mig der, men regnede med at møde det sædvanlige klientel fra stedet på et af de værtshuse, der lå tæt ved hinanden omkring det centrale torv i kvarteret. Der var ingen grund til at gå i panik på grund af, at Den Åbne Hane var elimineret.

Midtvejs til torvet passerede jeg en af de moderne cafeer, der var skudt op i de senere år, og som havde brunch på programmet. Der var en stor rude ud til gaden, og bag den var der allerede godt fyldt op af kærestepar, der friske studerede søndagsaviserne, mens de spiste forskellige slags æg og sendte hinanden øjekast. Nogen af pigerne var ekstremt lækre, velklædte og med smuk hud, og jeg mærkede straks trangen banke gennem kroppen. Søndagsbrunch er nok romantisk efter manges mening, men jeg blev bare brølende liderlig af at se på de pæne piger. Jeg var imidlertid klar over, at der ikke var noget at gøre i den retning, det ville tage lang tids hårdt arbejde at få lagt en sådan pige ned, hvis det overhovedet kunne lade sig gøre for mig, og jeg gik videre efter at have tøvet og fået ild på en smøg udenfor ruden. Jeg havde tidligere haft

held med at gå målrettet efter de mere forsumpede og forhulede, og det vigtigste var, at jeg kom af med det tryk, der havde hobet sig op. Jeg vidste på en prik, hvor mine chancer lå. Der gik heldigvis ikke meget mere end et halvt minut efter min pause foran ruden, før jeg så et passende bytte nærme sig. Et par, der langt fra kunne identificeres som passende fulde, og som stavrede ud fra det nærmeste værtshus i retning mod torvet. Det sås klart selv på afstand, at de ikke var hinanden videre venligt stemt, for kvinden søgte demonstrativt at holde sig væk fra den tydeligvis meget berusede mand. Jeg sagtnede farten og gik over på modsatte fortorv. Efterhånden som de kom nærmere, mundhuggende og vaklende, kunne jeg se, at der var tale om en nærmest ideel mulighed for mig. Den voldsomt fulde mand prøvede på forskellig vis at indynde sig og at holde om kvinden, der ikke virkede helt så fuld og åbenlyst var træt af ham. Hun så endda ikke allerværst ud, men lignede én, der var på et relativt tidligt stade undervejs mod den fuldstændige sociale kollaps. Jeg var helt på det rene med, hvad jeg skulle gøre, og tværede cigaretten ud med hælen. Jeg var klar, og manden var ikke noget problem, men snarere en fordel.

Han virkede gennemført bumset. Øllen, han havde i hånden, var en discountøl med ret høj alkoholprocent, og det vidner om seriøs planlægning og stor konsekvens at have discountøl klar til at åbne, når et værtshus forlades en søndag formiddag. Folk, der lige pludselig får lyst til en formiddagspilsner, går ind i en kiosk og køber en ordentlig øl, men manden, der utrætteligt prøvede at gøre sig til overfor kvinden, havde i god tid sørget for at have billig øl ved hånden. Discountøllen vidnede om fremsyn og dermed en vis intelligens, men også om en status af uhjælpelig bums.

”Generer den mand Dem, frue?”, spurgte jeg, da de var overfor mig. Jeg trådte langsomt ud på den søndagsøde vej og viste, at jeg var parat til at hjælpe. Hun så slet ikke værst ud tæt på, da men, og indeni takkede jeg skæbnen for mit held.

Hun skævede fra ham til mig. Han stirrede olmt på mig, men sagde ikke noget i første omgang, afventede i stedet hendes svar. Hun tog sig tid, mønstrede mig.

”Hvis De kan få ham til at lade være med at følge efter mig, så redder De mig virkelig. Han har irriteret mig længe!”

”Betty, for Fanden...”, begyndte han, men hun vendte sig væk fra ham, og begyndte at gå. Han så vredt på mig, men var åbenbart klar over, at han ikke kunne stille det store op i sin brandert. Jeg gik ind på fortovet mellem ham og Betty, men det var ikke engang nødvendigt at stille sig an, han så næsten allerede ud til at have flyttet al fokus over på discountøllen i hånden. Jeg satte efter Betty og holdt samtidig øje med, at han forholdt sig passivt bag mig.

”De er vist en rigtig gentleman!”, sagde hun, da jeg nåede op på siden af hende. Drukmaåsen bagude var begyndt at vakle den anden vej, og jeg koncentrerede mig fuldt og helt om Betty. Det var til at se, at hun drak tæt, men hun var endnu ikke begyndt at se helt opløst ud. Hun havde det særlige svømmende blik, der er et tegn på løbende druk, men det var ikke kammet totalt over for hende, og lige der på gaden virkede hun ikke voldsomt beruset. Alt i alt kunne jeg ikke forlange bedre, overtagelsen var gået optimalt, og jeg mærkede den inddæmmede liderlighed presse sig på.

”Jeg kan da ihvertfald byde på en drink”, sagde jeg, og havde held til at afholde min stemme fra at dirre. Det var nærliggende at gå den vej, nu hun havde kaldt mig gentleman, og hun så ud til at kunne drikkes grydeklar ved hjælp af et par skarpe. Hun sendte mig et blik, der lovede godt, og styrede målbevidst skråt over gaden mod hjørnet fremme, hvor Café Det Fine Vink lå. Café Det Fine Vink havde jeg kun været på en enkelt gang for flere år siden, så jeg var ikke videre kendt med stedet. Betty så straks mere hjemmevant ud, og hun styrede målbevidst hen til et bord midt i det centrale lokale, hvor hun satte sig som om hun havde fast plads. Hun ville gerne have en Dortmunder, sagde hun, det drak hun altid på Det Fine Vink.

Mens jeg købte øl så jeg mig omkring. Det vigtige nu var at sørge for, at der ikke gik et eller

andet galt, og heldigvis så der ikke umiddelbart ud til at være nogen trusler på værtshuset mod min plan om bare at fylde et par genstande uforstyrret på Betty, så hun blev fuldstændigt medgørlig. Der sad forskellige personer ved bordene langs væggen, Det Fine Vink var pænt fuldt tidspunktet på dagen taget i betragtning, men der var heldigvis ikke nogen, der så ud til at ville blande sig i mit projekt. Der var enkelte ledige borde langs væggen, og det ærgrede mig, at Betty straks havde sat sig i midten, for det havde ikke gjort noget at sidde en smule mere diskret. Jeg mærkede igen den voldsomme trang boble i kroppen, da jeg gav øllen til Betty og strejfede hende undervejs, og det var en prøvelse bare at sætte sig roligt ned. Lidt endnu, tænkte jeg, en times tid, deromkring.

Vi skålede og jeg noterede med tilfredshed, at Betty drak tørstigt af sin Dortmund. En tre stykker af denne stærkøl og hun ville være lige til at plukke. Jeg gav hende ild på en Look og hun sagde med et fnis, at galante mænd altid kommer længst. Det var et vink, der ville noget, og hormonerne begyndte med det samme at dunke igen. Jeg mente jeg kendte den særlige tømmermandsliderlighed til bunds, men jeg havde aldrig haft så svært ved simpelthen at styre mig, og jeg var bange for, at jeg var til at læse for alle som en åben bog. Jeg kiggede rundt, men hverken Betty eller andre gæster lod til at have bemærket noget.

Jeg var klar over, at jeg måtte indlede en eller anden form for beleven samtale, spørge om hvad hun lavede eller noget i den retning, det var ikke helt nok blot at sidde og være galant. Jeg var fuldstændig ligeglad med, om hun arbejdede eller hvad, og frygtede faktisk at skulle lægge øre til en lang sygehistorie eller en gang automatsnak om alternativ behandling, krystaller eller lignende hejs. Hun kunne sagtens være den type. Det var dog nødvendigt i det mindste at virke interesseret.

Lige da jeg skulle til at sige noget gik værtshusdøren op og en højroset mand, fulgt af en mere vrangvillig kvinde, kom ind. Han havde meget fint tøj på, nærmest kjole og hvidt, og han lignede bestemt ikke resten af værtshusets gæster.

”To store fadøl!”, råbte han endnu inden døren var smækket i efter kvinden. Han hastede op mod baren og så ud til, at det ikke kunne gå hurtigt nok. Bartenderen lugtede en god kunde og skred øjeblikkelig til handling, mens kvinden på mandens anvisning tog plads på en af de tre ledige stole ved det centrale bord, hvor Betty og jeg sad. Hun hilste os anstrengt med et nik.

”Lad os lige få et par af dem der med det samme”, ivrede manden og gestikulerede mod en snapseflaske, ”det er jo trods alt ikke hver dag, man går i kirke!”

Bartenderen skænkede glad to snaps op efter at have tappet fadøl, og manden bar drikkevarerne ned til vores bord i to omgange og satte sig med et hørligt suk af velbehag. Han tog straks en stor tår af sin fadøl, udstødte endnu et lettelsens suk, og så tog han endelig sin sorte hat af og lagde den på den sidste ledige stol. I lighed med alle andre værtshusgæster fulgte Betty og jeg manden uden at sige noget, han havde uvilkårligt erobret al opmærksomhed med sin entré.

”Vi kommer lige fra kirke”, sagde manden henvendt til Betty og mig, ”og hvis man ikke skulle kunne tage sig et glas efter at have været i kirke, hvornår skulle man så?”

Betty og jeg mumlede begge et eller andet i retning af, at det jo helt klart var oplagt at drikke en bajer ovenpå gudstjenesten, mens manden tog nok en ordentlig tår. Kvinden så stadig bekymret på sin øl og sin snaps.

”Drik nu, Egone, det er jo ikke hver dag, man kommer i kirke!”, sagde manden, der næsten havde tømt sit glas. Han nødte kvinden til at tage det ene glas snaps, tog selv det andet, og skålede over mod Betty og mig, og tømte det hele i et drag. Egone nøjedes med at nippe.

”Man bliver sgu’ så tørstig af at høre på præster!”, sagde manden gemytligt, da snapsen var fordøjet. Han skyllede efter med øllen og begav sig med det samme derefter op i baren for at hente endnu et sæt. Betty og jeg fulgte ham med øjnene, han havde for en stund overtaget scenen, og selv min liderlighed var gledet en smule i baggrunden midlertidigt. Jeg tænkte dog på, at det var heldigt, at han allerede havde kvindeligt selskab, da han ellers netop kunne være et af den

slags uforudsigelige elementer, der kunne tippe min plan. Nu måtte det formodes, at Egone ville holde ham nogenlunde i ave.

Han vendte tilbage til bordet med først fire øl og dernæst fire snaps, og med en storladet gestus satte han først et sæt foran Betty og så det samme foran mig. Jeg var ikke meget for snaps, men Betty takkede overstrømmende, og jeg tænkte at en enkelt vel kunne glide ned, så jeg takkede også.

”Jeg har lavet en regning, det må være tilladt efter kirkegangen. Egone drik ud!”, udbød manden tilfreds og iagttog tilbagelænet, at kvinden modvilligt fik tømt det halvfulde snapseglass og taget hul på den første af sine to fadøl. ”Det er faktisk ikke ret tit, vi kommer i kirke om søndagen”, oplyste han mere lavmældt henvendt til mig, ”men når det sker, så skulle man være et skarn, hvis man ikke var lidt god ved sig selv”. Jeg nikkede bifaldende, tømte min øl og tog straks en slurk af den store fadøl, han havde forsynet mig med. Det begyndte at smage godt. ”Skål!”, udbød Betty, og selv Egone tømte glasset i ét hug. Jeg mærkede kroppen vande sig ved mødet med den stærke sprut og måtte undertrykke et opstød. Egone var derimod ved at få noget farve i kinderne, og hun så heller ikke så tvær ud længere. Betty stirrede glad på den velklædte mand, der holdt et tomt snapseglass op i den ene hånd og fire fingre strittende i vejret på den anden. Der blev prompte reageret i baren.

Lidt øl tog det værste af snapsens ætsende virkning, og mens Betty fulgte bartenderen på vej med fire nye snaps på en bakke, greb jeg lejligheden til at se lidt mere på Egone, som egentlig slet ikke så værst ud, nu hun havde fået lidt kulør. Jeg mærkede igen suget af liderlighed, der lurede lige under overfladen, mase sig på, og jeg koncentrerede med vilje al min opmærksomhed mod den nyskænkede snaps foran mig. Der var ikke så meget andet at gøre end at tvinge den ned.

”Skål!”, sagde manden i det fine tøj, og vi drak allesammen. Igen brændte snapsen, men ikke så slemt som med den første. I stedet gav det så småt denne kildrende gibben af et skud glasklar alkohol rundt i kroppen. Jeg var klar over, at det var vigtigt at holde snor i tingene nu. For meget snaps og situationen kunne glide mig af hænde. Jeg overvejede, hvordan jeg bedst kunne lokke Betty med videre, og iagttog med bekymring, at manden ved siden af mig var i færd med at bestille nok en runde snaps.

Liderligheden lå fortsat som et uforløst brøl lige bag facaden, og den gnavende trang til en kvinde ville blive ved at være der, også hvis jeg fik en del at drikke. Men jeg ville have svært ved at handle med omtanke, alkohol i for store mængder gjorde i det hele taget udviklingen uforudsigelig, og hvis mine planer alligevel klappede, ville jeg under alle omstændigheder være så bedøvet, at det meste af fornøjelsen gik fløjten. Men nok en runde snaps blev serveret på trods af mine betænkeligheder.

”En til det andet ben er ikke for meget ovenpå et kirkebesøg helt fra start til slut”, erklærede manden og greb glasset. Egone var næsten ligeså hurtig og Betty fulgte også glad med, så jeg kunne igen ikke undslå mig. Det var tydeligt, at Egone efter tre eller flere genstande var en helt anden end den temmelig tvære kvinde, der nærmest var blevet trukket ind på Det Fine Vink. Hun sendte våde blikke rundt i lokalet og lo indladende, når hun ikke lige drak. Betty virkede umiddelbart mere upåvirket, men ved nærmere eftersyn kunne snapsenes virkning sagtens registreres. Hun talte lidt mere snøvlende og hendes bevægelser var mere leddeløse, men hun var tydeligvis en person, der følte sig hjemme i en brandert. Manden var den eneste, der ikke kunne ses det mindste på på nogen måde.

Egones forvandling fik mig til at overveje mulighederne for at skifte hest i vadestedet. Hun spillede åbenlyst op, og det lod ikke til, at manden havde noget imod det. Jeg spekulerede på, om de havde en skjult dagsorden, og mærkede igen blodet begynde at rulle hurtigere. Jeg var ikke den, der sagde nej til en skjult dagsorden, hvis det kom så vidt. Her og nu gjaldt det allermest om at holde situationen under kontrol.

Betty forsvandt ud at tisse, og jeg holdt øje med de øvrige gæster på Det Fine Vink. Der skulle nødvendigvis dukke en eller anden kanot op og kaste grus i mit maskineri, for Betty så plukkeklar ud som hun slingrede afsted mod toiletterne, og det kunne sagtens give andre mænd gode ideer. Der var dog ingen der antastede hende, faktisk så der slet ikke ud til at være egentlige konkurrenter til stede på Det Fine Vink, og det var jo heldigt nok. Jeg mærkede igen dette pludselige brus af hormoner gennem kroppen, og kunne næsten ikke sidde stille.

”Intet ondt i en lille eliksir, nu man har været i kirke”, udbrød manden, og gestikulerede op til baren efter endnu en runde. Han var tydeligt tilfreds med sig selv over at have stået en gudstjeneste igennem, og vendte sig mod Egone.

”Selv din mor ville være tilfreds med mig, hvis hun vidste hvad jeg havde udrettet idag”

”Min mor?”, snøvlkede Egone.

Ja, din dejlige mor!”, sagde manden og vendte sig mod mig. ”Jeg husker Ellinor som stod hun lyslevende her med sin lille hund. Den hed Bismarck og sammen med kirken var hunden hendes ét og alt. Da Bismarck blev syg og døde kom Ellinor sig aldrig over tabet. Hun drog sit sidste suk få måneder senere”.

”Jamen dog”, fik jeg indskudt, ”det var da trist”. Egones øjne var blevet fugtige i krogene og hendes underlæbe dirrede. Betty kom tilbage fra toiletbesøget, og jeg kunne med det samme se, at hun havde sminket sig op derude. Slet ikke værst og et godt tegn, at hun midt i et seriøst drikkelag tænkte på at nette sig. Jeg registrerede igen, at bare tanken om Betty om lidt fik det til at gibbe i mig, og jeg måtte virkelig lægge bånd på mig selv. Betty satte sig samtidig med, at en ny runde snaps blev serveret.

Manden skyndte sig at udbringe en skål for Ellinors minde, og Betty, der fornemmede stemningsskiftet til det mere alvorlige med det samme, greb straks sit glas. Jeg gjorde det samme.

”Og Bismarck”, snøftede Egone. ”Du glemmer Bismarck”.

”Selvfølgelig Bismarck også, det er klart”, bekræftede manden med trøstende gravrøst. Vi drak, Egone med tårerne trillende stille og vi andre med et andægtigt ansigtsudtryk i mindet om Ellinor og Bismarck.

Manden lagde blidt sin hånd ovenpå Egones efter skålen, og jeg var ikke sen til at følge trop og gribe Bettys som en slags naturlig konsekvens. Betty havde intet imod det, og hun svarede endda i det små på mine diskrete kærtegn med fingrene, så jeg kunne kun lige holde låget på plads og undgå at koge over. Jeg var tæt på mit mål og havde svært ved at holde trangen i ave ret meget længere.

Det var tydeligt, at Egone var gået ind i en sentimental fase. Hun sad ligesom trukket ind i sig selv med blanke øjne, mens manden talte beroligende til hende. Han virkede vant til situationen og der var noget rutinemæssigt over hans deltagende mumlen, næsten som var det en velkendt remse, han fremsagde. Han havde allerede signaleret til baren om snaps.

Jeg havde været lige på nippet til at trække af med Betty, nu der var skabt kontakt, men besluttede lige at tage den sidste med. Jeg var ikke bange for at få for meget snaps til at kunne gennemføre mit forehavende, for der var tilsyneladende intet, der kunne dæmpe min libido som landet lå. Så snart, jeg ikke koncentrerede mig om at tænke intensivt på noget andet, drejede mit fokus i en lysten retning og voksede til en hamrende trang. Snapsene kom og Betty og jeg nikkede indforstået til hinanden i fælles forståelse, det ville ikke vare længe før vi gik.

”Kom, Egone”, sagde manden overtalende og satte en snaps foran hende, ”det vil gøre dig godt!” Han tog et glas selv og hævdede det mod Betty og mig, inden han drak. Egone så tøvende på sit glas et øjeblik, men besluttede sig så, hævdede det langsomt til læberne og hældte ned. En smule løb over og nedad hendes hage.

Egone satte glasset på bordet, virrede med hovedet og gled så støt nedad stolen og ned på gulvet. Der kom ikke noget klask, for det foregik i en flydende bevægelse, glidende, hun smøg sig ligesom ned på gulvet. Her blev hun liggende uden at røre sig.

Selvom hendes kollaps forløb stort set lydløst havde bartenderen ikke kunnet undgå at bemærke, at hun forsvandt fra bordet, og han henvendte sig til manden.

”Det der går altså ikke!”, sagde han venligt.

”Bare rolig”, ivrede manden, ”hun vågner op om lidt, og vi er slet ikke færdige med at drikke. Hun går altid et øjeblik i sort ovenpå et kirkebesøg”.

”Hun kan ikke bare ligge der”, fastholdt bartenderen.

”Hun skal bare have lidt frisk luft!”, sagde manden og greb sin hat, inden han med tjenerens hjælp fik løftet den leddeløse Egone og anbragt hende i et favntag. Manden så ud til at have båret hende på den måde før, for han gik med sikre skridt ud af Det Fine Vink med Egone i et solidt greb. Tjeneren lukkede straks døren ud til dagslyset efter dem.

”Jeg må lige ud en sidste gang, inden vi går”, sagde Betty og rejste sig på vej mod toilettet, ”de andre kommer jo nok snart ind igen”.

”Bor du her i nærheden?”, spurgte jeg.

”Ja, men jeg vil lige tisse af”, sagde hun og smilte frækt, så jeg straks mærkede mit blod begynde at syde og boble. Godtnok var hun beruset, det kunne tydeligt ses på hendes bevægelser, men samtidig var hun sanselig så det baskede. Nok ikke verdens ottende under, men absolut ikke værst heller, og hun kunne klare en brandert. Jeg var klar og det dunkede indeni.

Midt mens jeg sad og glædede mig over, at det var lykkedes for mig endnu engang at støve noget op en søndag i dagtimerne, og endda én, der ikke ligefrem var et fugleskræmsel, kom jeg til at tænke på, at det var lidt mærkeligt, at manden omhyggeligt havde husket at tage hatten på, hvis han bare skulle udenfor med Egone. Jeg begyndte at få bange anelser og tænkte på de efterhånden mange snapse, det var blevet til. Jeg havde taget en del penge med til hvis det skulle være nødvendigt, men den samlede regning måtte på den anden side være ganske stor, og jeg var ikke sikker på, at jeg havde nok. Da Betty kom tilbage luftede jeg tanken om, at manden og Egone måske var eftertrykkeligt væk, men Betty tog det meget roligt.

”Ja, jeg har ikke rigtig nogen penge”, sagde hun, ”men lad os nu lige vente og se et øjeblik”

Vi sad i nogen minutter uden at der skete noget, og selvom det irriterede mig at være efterladt med regningen tænkte jeg først og fremmest på at trække af med Betty. Til sidst gik jeg hen til døren og kiggede ud, men som ventet var hverken Egone eller manden med hatten at se. Jeg gik tilbage til Betty.

”De er væk”, oplyste jeg, ”der er ingen at se”.

”Jeg var lige ved at tro, at du også ville smutte og efterlade mig her med regningen”, hviskede Betty ind i mit øre. Hun lod lige tungen strejfe min øreflip, så jeg mærkede mange timers opdæmmede trang på nippet til at flyde over. Jeg førte beslutsomt Betty op til baren for at få det overstået, men jeg dirrede bogstaveligt over det hele og Betty fniste af min ildhu.

”Jeg er bange for, at resten af vores selskab er stukket af fra regningen”, sagde jeg kækt til bartenderen, men min stemme var grødet og det lykkedes ikke helt at lyde som om, at regningen på ingen måde kunne være en sag for mig.

”Jaså”, sagde bartenderen og regnede sammen. ”Det bliver lige 620,- kr. alt i alt”.

”Jeg betaler halvdelen!”, erklærede jeg, og gjorde mit bedste for at lyde storsindet.

”I betaler det hele!”, sagde bartenderen med en stemme, der ikke indbød til diskussion. Nogen af stamkunderne opfangede tonefaldet og så ud til at være parat til at bakke bartenderen op. Jeg var akkurat i stand til at betale de godt 600 kroner, og som landet lå var der ikke rigtigt noget at raffe om, så jeg afleverede omtrent alt hvad jeg havde og skred ud af døren som en verdensmand med Betty, der smilte tilfreds. Nu handlede det bare om at stå det korte stykke hjem til Betty igennem.

Det viste sig, at hun boede meget i nærheden, faktisk bare lige om hjørnet, men det tog alligevel et par minutter for det var som om, at Betty straks hun var ude af Det Fine Vink overgav sig til sin brandert. Jeg måtte nærmest bære hende afsted, og udenfor hendes gadedør, mens hun

fandt nøglen frem, var hun flere gange ved at miste balancen, så jeg måtte gribe hende. Lige da hun havde fået fat i den rette nøgle stoppede en bil ved fortovskanten, og to fremmedarbejdere steg ud.

”Generer den mand dem, frue?” sagde den ene på stort set fejlfrit dansk.

Betty kiggede på mig og dernæst på de to fremmedarbejdere. De var velklædte i kendt stil, det knaldsorte hår sad upåklageligt og bilen var skinnende ren. De stod med underlivet fremskudt, så der ikke var tvivl om deres bagtanker.

Betty overvejede situationen ganske kort, men de to mørke fyre var simpelthen for tiltrækkende, og først tøvende, men så mere og mere sikkert, vaklede hun hen til døren til bagsædet, som den ene af de to fremmedarbejdere holdt åben for hende. Straks hun havde sat sig ind smækkede han døren, krøb ind på forsædet og uden unødvendigt ophold satte hans kammerat bilen i gang.

Betty så sig lige tilbage, da de kørte, og selvom der også var sympati i det blik, hun sendte mig, stod der først og fremmest brunst at læse i hendes øjne. Bilen forsvandt om et hjørne med hvinnende dæk.